TOTÁL SZÍVÁS A SULI

ÍRTA:
STEVEN BANKS

ILLUSZTRÁCIÓ:
MARK FEARING

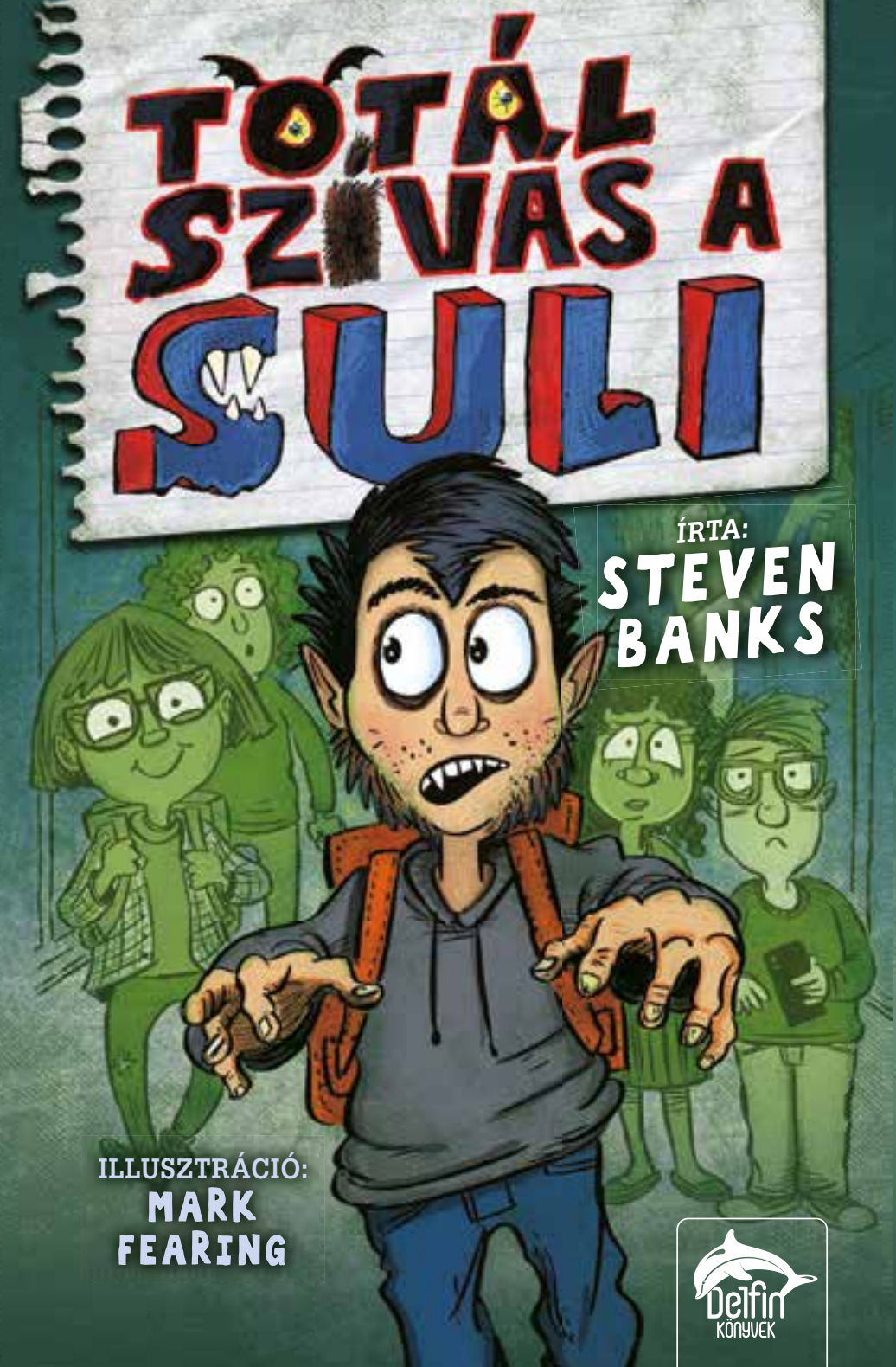

Delfin Könyvek

Ha megharap egy vámpír, akkor azt mondjuk, igazán rossz nap ez a mai. Ha ezután beléd mélyeszti a fogait egy vérfarkas is, na, az már igazán nagyon borzalmas. De mit lehet mondani, akkor, ha az embert még ugyanezen a napon egy zombi is megkóstolja?
Hát… **EZ TOTÁL SZÍVÁS!**

Pontosan ez történt a tizenegy éves Tommal. Ráadásul a felső tagozat első tanítási napján. Pedig egyetlen cél lebegett csak a szeme előtt: észrevétlennek maradni. Milyen kár, hogy a számításait keresztülhúzta pár apróság. Szerencsétlen harapások sorozatának következtében vámpírrá változott… Meg vérfarkassá… És zombivá. Úgyhogy a „Tom láthatatlan marad" tervnek lőttek. Legjobb barátja, a nagydumás Zeke segítségével Tom megpróbálja elfogadni a jövőjét. Zeke ugyanis úgy gondolja, REMEK dolog, ha az ember egyszerre lehet zombi, vérfarkas és vámpír! (Mondjuk Zeke mindenről azt gondolja, hogy REMEK!) De Tom vajon ki tudja használni különleges képességeit, és megálljt tud parancsolni az iskolai zaklatásnak? És a legnagyobb kérdés, hogy a többi diák elfogadja-e őt?

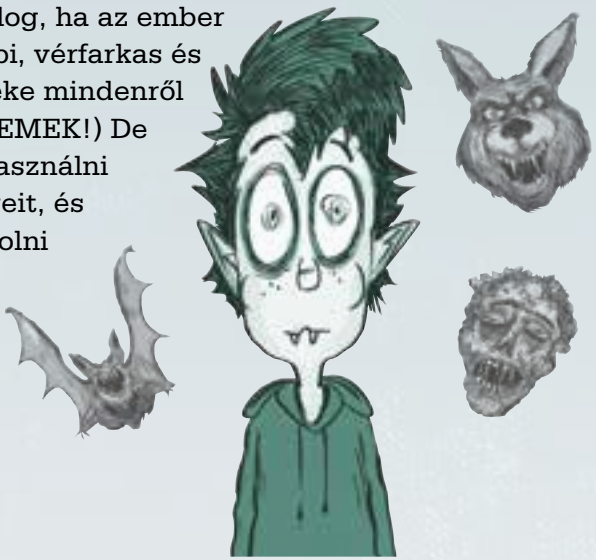

Delfin Könyvek

Steven Banks

a SpongyaBob kockanadrág-sorozat fő alkotójaként Emmy-díjra jelölt, The New York Times bestsellerlistás író, a Jimmy Neutron kalandjai és a MacsEb szerzője. Jelenleg Kaliforniában él a feleségével. Egyszer megharapta egy szamár, de sajnos nem lett Szamárember.

Mark Fearinget sohasem harapta meg vérfarkas, zombi vagy akár vámpír. De megfertőzte a kreativitás, ami sokkal veszélyesebb. A családjával Oregonban lakik.

Tudj meg többet a sorozatról:
www.instagram.com/middleschoolbites
www.facebook.com/delfinkonyveksorozat
www.facebook.com/DreamKonyvek

Delfin Könyvek

„Imádom a vérfarkasokat, a zombikat és a vámpírokat is! Szóval Zeke-nek igaza van, Tom tényleg nagyon menő lett így!”

Zénó

„A könyv összes szereplője nagyon jófej. Na jó... kivéve Tom nővérét, Emmát, és Taner Ganttet, a suli rémét. De a többieket tényleg imádtam! Alig várom a második részt!”

Liza

„Olyan mulatságos a könyv! Először nagyon sajnáltam Tomot, nem elég, hogy új suliba kerül, még zombi és vérfarkas és vámpír is lesz belőle. De ez a srác annyira nagyon viccesen meséli el a történetét, hogy dőltem a nevetéstől.”

Gergő

„Egy felsős diák, aki vérfarkas, zombi és még vámpír is – hogy csinálja, hogy emellett még sikerül beilleszkednie is? Tom vicces kalandjait követve bárki elleshet tőle néhány tippet, hogy lehet túlélni a sulit. Bárcsak én is olvastam volna iskolásként!”

Penn & Teller

„Szörnyen vicces és nevetségesen rémisztő! Steve Banks olyan régóta megnevettet. Már nemcsak nevetek, még sikítok is!”

Peter Hannan, a MacSEb alkotója

„A 11 éves kislányom ritkán olvas, de ezt a könyvet szó szerint felfalta egy nap alatt! Ez az első könyv, amit igazán szeretett. Alig várjuk a folytatást!”

Amélia

STEVEN BANKS

TOTÁL SZÍVÁS A SULI

részlet

1.

Horrorisztikus kezdetek

Az első harapás hajnali 2:54-kor ért, amikor az ágyamban aludtam.

A második három órával később, miközben egy sötét úton futottam végig az erdőben.

A harmadik harapásban még aznap délután volt részem egy régi, elhagyatott cirkuszi kocsiban.

Mindez az év második legrosszabb napján történt. A nyári vakáció utolsó napján. Másnap kezdtem a felső tagozatot egy új iskolában. Négy oka volt, amiért izgatottan vártam az új tanévet a Hamilton suliban, négy másik dolog miatt viszont egyáltalán nem:

#1 Többé nem leszek kis pisis alsós.

#2 Tanner Gantt nem lesz ott a felsőben. Tanner Gantt az a srác, aki egész alsóban szemétkedett velem. A nevem Tom Marks, de ő folyton Sajtszagú Tommynak hívott. Jól megtermett gyerek, állandóan üti-vágja a kisebbeket, gúnyneveket talál ki nekik, és úgy általában mindenkibe beleköt. Úgy tesz, mintha véletlenül öntené rád az üdítőjét, aztán csak annyit mond: „Jaaaaaj, bocs!" Jól megdobálja kajával az embert, aztán

még a kukába is belelöki. Senki sem mer visszavágni neki, mert valószínűleg kinyírná, aki megpróbálja.

Ám többé már nem kell aggódnom miatta. Zeke Zimmerman, a legjobb barátom, két héttel a suli kezdete előtt felhívott.

– Tom! – üvöltötte magán kívül a telefonba. – Képzeld, Tanner Gantt nem jön a Hamiltonba! Elköltöznek! A Kennedybe fog járni felső tagozatba!

Ez volt minden idők legjobb híre! Bár be kell vallanom, azóta sajnálom azokat a srácokat ott a Kennedyben.

#3 Ezentúl saját öltözőszekrényem lesz. Benne tarthatom az összes sulis cuccomat, felragaszthatok mindenféle menő képet, és feltölthetem dugikajával arra az esetre, ha megéheznék. Titkos dolgokat is eldughatok benne. Igaz, nincsenek titkaim, de egy nap még lehetnek.

Kicsit izgulok, nehogy elfelejtsem a szekrényem számkombinációját.

A nővérem, Emma, aki tizenhat éves és második az általam legjobban utált emberek listáján (Tanner Gantt az első), azt mondta:

– Ha elfelejted a kódodat, száz dollárt kell fizetned annak a mogorva gondnoknak, hogy kinyissa a szekrényedet… Az igazgató pedig kihirdeti az egész suli előtt, hogy elfelejtetted.

Erre elképzeltem, hogy ott ülök az osztályban és hallom, ahogy ez szól a hangosbemondóból: *„Figyelem, figyelem, kedves tanulók és tanári kar, itt az iskolaigazgató beszél! Tom Marks elfelejtette az öltözőszekrénye kódját. Ennek következtében senki se felejtsen el nevetni*

rajta, és ujjal mutogatni rá egész nap! Köszönöm!"

El is határoztam, hogy ráírom a számkombinációt a cipőtalpamra, arra az estre, ha mégis elfelejteném. Később persze rájöttem, hogy Emma megint hazudott. Mindig ezt műveli velem.

#4 Annie Barstow-val ugyanabba a felső tagozatos suliba fogunk járni. Tizenegy éves, akárcsak én. Okos és vicces lány, és a haja is nagyon tetszik. Remélem, egy napon Annie majd a barátnőm lesz, de ezzel mindenképpen várnom kell a középiskoláig. Addig is barátok maradunk a felső tagozatban. Ez az én *Barátnő-tervem* a jövőre vonatkozóan. Szerintem okos dolog tervezgetni a jövőnket.

Ha Annie beleegyezik, hogy a barátnőm legyen, középiskola után majd együtt járunk az egyetemre, azután összeházasodunk, és nagyon-nagyon gazdagok leszünk, és a saját szigetünkön fogunk élni. Azt nem tudom, hogyan leszünk gazdagok, de arra számítok, hogy Annie majd kitalálja, hiszen olyan okos. Annie-nek még nem beszéltem a *Barátnő-tervről*.

#1 Egy rakás házi feladatot adnak.

Tavaly Emma már figyelmeztetett.

– Felső tagozatban a tankönyvek egyenként tíz kilót nyomnak. Némelyik gyereknek annyi a házija és annyi könyvet kell hazacipelnie, hogy meghajlik a gerince.

– Ez lehetetlen, Emma! – mondtam. – Hazudsz.

Erre kimutatott az ablakon. Egy srác épp akkor ment végig a járdán – hátmerevítőben.

– Tessék, ott megy az egyik – felelte mosolyogva.

Később persze rájöttem, hogy megint hazudott.

Emma a legelvetemültebb.

#2 Nem vártam a felső tagozatot, mert legalább hét különböző tantermet kell megjegyeznem, és még oda is kell érnem becsengetés előtt.

– Egyszer valaki úgy eltévedt a folyosókon, hogy soha többé nem került elő – fenyegetett Emma.

Mekkora egy hazudozó!

#3 Előfordulhat, hogy a Hamiltonban is lesznek olyanok, akik terrorizálják a többieket, talán még Tanner Ganttnél is kegyetlenebbül.

– Ó, ebben egészen biztos vagyok – vágta rá Emma mosolyogva.

#4 Arra kényszerítenek, hogy tesiórán lefuss négy nagy kört – ami egy teljes mérföld – a Világ Legnagyobb Futópályáján. Utálom a futást.

Tudom, hogy a felső tagozat nem lesz könnyű, épp ezért tervvel készültem fel rá. *Tom Láthatatlansági Tervének* neveztem el. Lényege, hogy minél

csendesebb maradjak, és minél jobban meghúzódjak a háttérben, nehogy észrevegyenek. Csakis így kerülhetem el a piszkálódásokat és a gúnyneveket, melyeket azért ragasztanak rám, mert valami rém kínos és buta dolgot művelek.

Egy alkalommal alsóban az egyik srác előadást tartott a hot dogról. Annyira izgult, hogy folyton felcserélte a szavakat és "dog hot"-ot mondott "hot dog" helyett. Attól fogva mindenki Dog Hotnak hívta.

Egyetlen apró hiba, és az egész életed megváltozik. Az én életem viszont már egy nappal a felső tagozat kezdete előtt teljesen megváltozott.

2.

Az első harapás

A szünidő utolsó hétvégéjét Mamci házában szoktam tölteni. Az erdő mellett él körülbelül három órányi távolságra tőlünk.

Mamci már elég öreg, de egyáltalán nem viselkedik öregesen. Mountain bike-on teker, túrázik és jógázik. Hosszú, ősz haja van, és farmert hord különféle színes felsőkkel, meg drótkeretes szemüveget és bohókás nyakláncokat. Szerintem régen hippi volt.

Mamcinak rengeteg bakelitlemeze van otthon, és nagyon-nagyon hangosan hallgatja őket, és együtt énekel velük.

– Igen, mert Mamci már nagyot hall – magyarázza apa.

– Ugyan, mi értelme halkan játszani a rock-and-roll lemezeimet? – kérdi erre Mamci.

A nála töltött utolsó napomon – a suli kezdete előtti napon – hajnali hat órakor szólalt meg az ébresztőórám. Elhatároztam, hogy korán felkelek, és kocogni megyek, hogy formába hozzam magam, és ne legyen gond lefutni azokat a hülye köröket tesiórán. Mintha legalábbis az olimpiára készítenének fel bennünket. Csakhogy én nem akartam indulni az olimpián!

Viszont a lúzer srác sem akartam lenni, aki utolsónak ér a célba, miközben fújtat, zihál és majd elájul. Úgyhogy korán felkeltem, hogy futni menjek. Ez volt a második napom. Valószínűleg már két héttel korábban el kellett volna kezdenem, de hát annyira utálok futni és korán kelni.

Mivel hatkor még nem kel fel a nap, egyáltalán nem volt meleg. Nem akartam undorítóan csatakos lenni. Ugyan ki szeretne undorító és csatakos lenni? Valószínűleg azok, akik indulnak az olimpián.

Aznap reggel kinyomtam az ébresztőórát, és kinéztem a nyitott ablakon. Láttam a holdat ragyogni a fák között. Körülbelül háromnegyedes volt. Ekkor valami különöset éreztem a nyakamon; mintha harapás lett volna. Eszembe jutott, hogy az éjszaka közepén is éreztem hasonlót, de csak legyintettem a kezemmel, és visszaaludtam.

Mamcinál folyton megcsíp vagy megmar valami. Még egy listát is írtam erről, és kifüggesztettem a hűtőszekrényére.

Mintha az első rovar, aki látja, hogy megérkezem Mamci házába, ezt mondaná a többieknek:

– Hé, rovarok! Akarom mondani, haverok! Nézzétek, itt van Tom!

– Imádok belecsípni abba a kölyökbe!

– Én is! Tavaly ötször belemartam!

– Ó, valóban? Én tízszer csíptem meg!

– Lehetetlen!

– De még mennyire, hogy lehetséges!

– Te méh vagy! Ha csak egyszer is megcsíped, elpusztulsz!

– Nos… ööö… meg akartam csípni tízszer.

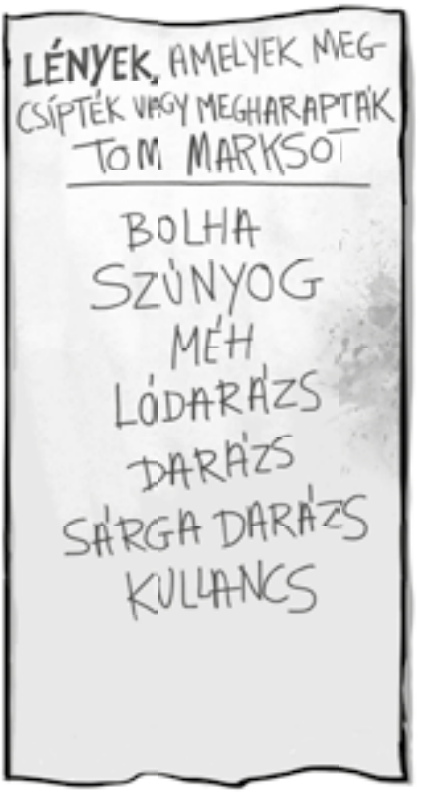

– Hé! Versenyezzünk, ki tudja minél többször megcsípni és marni Tomot!

– Ez aztán a remek ötlet!

– Támadás!

Tudom, a valóságban ilyen nem történhet meg, nekem mégis valóságosnak tűnik.

Azt hittem, hogy a nyakamon egy pók csípett meg, de később kiderült, hogy annál milliószor roszszabb történt velem.

ooo

Felhúztam a futócipőmet, a tréningnadrágomat és egy pólót. Eléggé fáradt voltam, mert Mamcival előző este sokáig fennmaradtunk, hogy megnézzünk egy filmet.

Miután megvacsoráztunk – házi készítésű pizzát ettünk, desszertnek vaníliás üdítő volt –, Mamci áthajolt az asztalon, és azt suttogta:

– Megnézzünk egy jó kis horrorfilmet?

Imádja a horrorfilmeket.

Végül egy régi, fekete-fehér filmre esett a választásunk. Az elején még azt gondoltam, hogy dögunalom lesz, ám meglehetősen ijesztő, egyben mulatságos volt. Frankenstein, Dracula és Farkasember üldözött benne két fickót, név szerint Abbottot és Costellót. Be kell valljam, néhányszor eltakartam a szemem. Remélem, Mamci nem vette észre. Ám ha mégis, tudom, hogy nem árulná el senkinek.

ooo

Amikor lejöttem a földszintre, Mamci már a konyhában volt, és kávét főzött. Minden nap korán kel, pedig neki nem is muszáj.

– Jó reggelt, Tommy! Futni készülsz?

Egyedül neki engedem meg, hogy még mindig Tommynak szólítson. Bárki másnak Tom vagyok. (Kivéve Tanner Ganttet, aki Sajtszagú Tommynak hív, de ő úgysem számít.)

Megmutattam a nyakamat.

– Ez egy pókcsípés, Mamci?

– Hadd lássam!

A szemüvege fölött átnézve megvizsgálta a nyakamat.

– Nem látok semmit… várj csak! Két apró piros pötty van itt. Biztosan nagyon ízlettél neki, azért harapott meg kétszer!

Azzal felírta a hűtőre kifüggesztett listára, hogy „pók”.

❦❦❦

Kimentem a hátsó ajtón, majd az ösvényen lesétáltam az útra. Kerülővel járt az útvonal, de nem akartam, hogy Stuart a nyomomban legyen.

Stuart Mamci szomszédjának hatalmas kutyája, akit mindig megkötve tartanak az elülső kertben. Fajtája szerint szibériai husky, szürkésfehér a bundája, szóval pont úgy néz ki, mint egy farkas.

A Stuart a legidiótább, legnevetségesebb név ennek a kutyának. Brutusnak, Gyilkosnak vagy Maxnek kellett volna elnevezni.

Stuart mindig megugat, amikor elmegyek előtte. Ötéves koromban Emma azt mondta: „*Ha Stuart valaha elrágná a kötelét, jobban teszed, ha futásnak eredsz, mert utánad veti magát, megharap, megöl, és még fel is fal*."

Valahogy nem volt kedvem kideríteni, hogy most igazat mond-e.

ooo

Odakint még mindig eléggé sötét volt, bár a hold elég fényt adott, ahogy végigszáguldottam a földúton. Körülbelül ötpercnyi futás után a sarokhoz értem, de lefékeztem a döbbenettől.

Stuart ott állt az út közepén.

Biztosan sikerült valahogy elrágni a kötelét, és arra várt, hogy megtámadhasson. (Úgy utálom, amikor bebizonyosodik, hogy Emmának igaza van.) Felrántotta a fejét, és vonyított. Sohasem hallottam még Stuartot vonyítani. A tízfokú horror-skálán 9 pontra értékelném. Leszegte a fejét, és vicsorítva rám függesztette a tekintetét.

– Ott maradsz! – mondtam neki. – Stuart… ott maradsz!

Nem tudtam, megérti-e a vezényszót, de egy próbát megért.

Lassan elindultam hátrafelé.

– Jó kutya… marad… ott marad…

Nem maradt ott.

Stuart elkezdett felém rohanni. Bárcsak úgy döntöttem volna, hogy mégis indulok az olimpián, mert akkor már ötéves korom óta keményen edzenék, és szupergyorsan tudnék futni.

Egyre közelebb jött hozzám. Sarkon fordultam, és ész nélkül rohanni kezdtem.

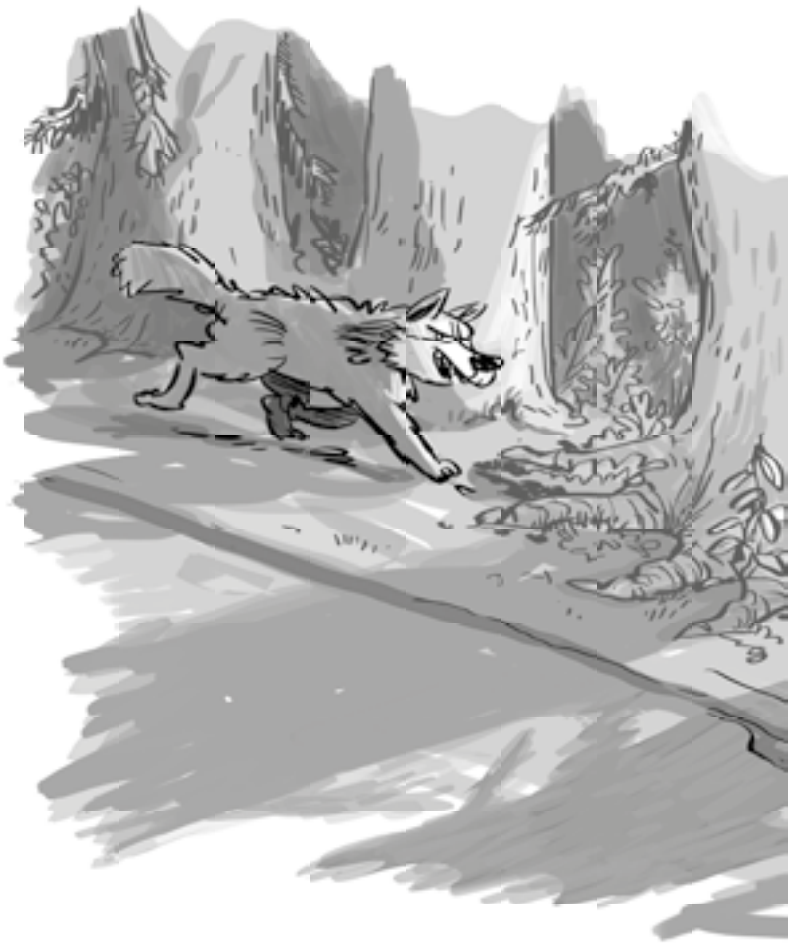

– Ott maradsz! Ül! – ordítottam a vállam felett. – Fekszik… Nem mozdul!

Egészen a sarkamban volt már, és próbált megharapni.

Hallottam, ahogy hangosan csattan az állkapcsa, valahányszor próbálkozik, és elvéti a harapást. Kezdtem kimerülni, tudtam, hogy már nem bírom sokáig ebben a tempóban.

Miért is jöttem ki futni? Ugyan, mit számít, ha én vagyok tesiórán a lúzer kölyök, aki fújtat, zihál és elájul, mert le kell futnia egy kilométert? Most erre

megharap egy hatalmas kutya, aki egyetlen vezényszót sem ismer.

Stuart elkapta a bokámat. Éreztem, ahogy a fogai a zoknimon keresztül a bőrömbe hatolnak.

Hirtelen szikrázó fények tűntek fel előttem.

Egy teherautó fényszórói voltak, egyenesen felénk hajtott az úton. Stuart megijedt, és befutott az erdőbe. A teherautó elhúzott mellettem, mire megálltam, lehajolva megtámasztottam a kezemet a térdemen, és megpróbáltam lélegzethez jutni. Feltűrtem a nadrágom szárát, és láttam, hogy hátul véres a zoknim. Lejjebb húztam, és akkor megpillantottam a harapásnyomokat.

Lehet, hogy elkaptam a veszettséget?

Mamcival egyszer megnéztünk egy filmet, amiben egy srác tényleg megveszett. Teljesen begolyózott; fehér nyálbuborékokat eregetett ki a száján. Elég undorító látványt nyújtott. Ezek után láttam magam előtt a képet, ahogy a felső tagozat első napján az én szám is habzik az új iskolában. Az emberek életem végéig Habzó Szájúnak hívnának.

Később persze már azt kívántam, bárcsak inkább veszett lennék. Sokkal jobb lett volna, mint ami utána következett.

ooo

Mamci épp az elülső verandán jógázott, amikor futva hazaértem.

– Mamci! Nem fogod elhinni, mi történt velem!

Kihajtogatta magát a jógapózból, aztán elmosolyodott.

– Azért csak tegyél egy próbát!

– Megint megharaptak! – mondtam, és letekertem a zoknimat, hogy megmutassam a bizonyítékot.

– És most mi kapott el? – kérdezte.

– Stuart volt az!

Mamci erre nagyon dühös lett. Még sose láttam őt ilyennek – még akkor sem, amikor a híradó ment a tévében. Elővette a telefonját, felhívta a szomszédot, és elkezdett vele üvöltözni. Olyan szavakat hallottam tőle, amiket addig soha. Nem hittem volna, hogy egyáltalán ismer ilyen szavakat. Biztosan akkor tanulta, amikor még hippi volt.

Aztán hirtelen abbahagyta az ordítást, és hallgatta, amit a telefonban mondanak neki. Az arca megenyhült. Végül azt motyogta csendesen:

– Ó, izé… nos… Bocsánat, Jasper. Viszonthallásra! – Letette, aztán megköszörülte a torkát, és rám nézett. – Nos, hát… Stuart az állatorvosnál van,

a szemét műtik. Az valami másik ostoba kutya lehetett! Mondd csak, Tommy, kaptál már valaha veszettség elleni oltást?

Utálom az oltásokat.

– Uhh… azt hiszem, igen. Kaptam. Egészen biztos. Nem kell beadatni. Rendben vagyok.

Mamci erre felkapta a telefonját.

– Azért a biztonság kedvéért kérdezzük meg anyukádat.

Elmesélte anyának, mi történt velem, és rákérdezett a védőoltásra is. Miután befejezték a beszélgetést, letette, és odafordult hozzám.

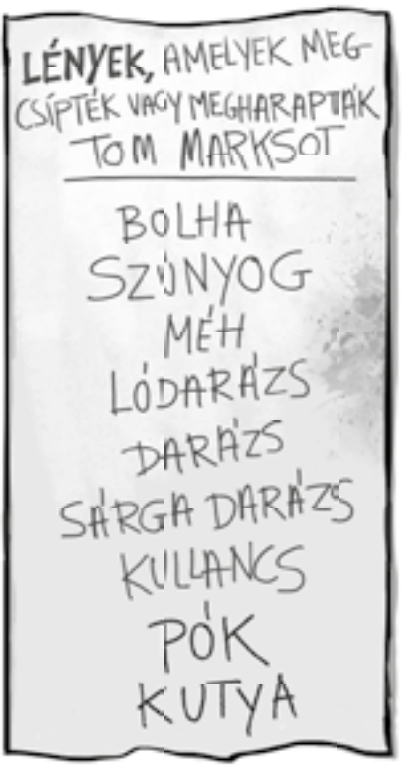

– Nos, a hallottak alapján jobban tesszük, ha egyenesen a sürgősségire hajtunk.

Kifelé tartottunk a házból, amikor Mamci a hűtőhöz lépett, és felírta a „kutya” szót a listára a többi harapós és csipkedős fenevad közé.

ooo

A váróteremben leültem egy velem egykorú srác mellé. Hosszú haja az arcába hullott, amint lehajtott fejjel tanulmányozta a hüvelykujjait,

mintha bizony az a földkerekség legérdekesebb dolga lenne. Mamci a pultnál épp egy nővérrel folytatott eszmecserét.

A srác mellettem felemelte a jobb hüvelykujját.

– Te, haver. Szerinted is el van törve?

Ránézésre tök normálisnak tűnt az ujja, de a hangjából ítélve azt szerette volna, hogy igennel feleljek.

– Igen. Nekem úgy tűnik.

Bólintottt, aztán lecsúszott a székében.

– Te miért vagy itt?

– Megharapott egy kutya. Be fognak oltani veszettség ellen.

Erre kirázta a haját az arcából, a szeme tágra nyílt.

– Veszettség? Komolyan? Az elég nagy szívás. A tesóm egyik barátjának az unokatesóját is megharapta egy kutya, és utána öt oltást kellett neki adni.

Öt oltást? Mégis miért kellene ennyit kapnom? Hiszen a kutya csak egyszer harapott meg.

– Tényleg? – kérdeztem. – Biztos vagy benne?

– Ó, igen! Ráadásul, piszkosul fáj is. Akkora tűket szúrnak beléd, amiket még életedben nem láttál, és jó mélyen belenyomják a karodba, szóval fájdalmasabb már nem is lehetne.

Hah. Ez a fiú engem Emmára emlékeztetett.

Reménykedtem benne, hogy hazudik, vagy a tesója barátjának az unokatesója csak kitalálta ezt a sztorit, vagy ez a srác egyszerűen szeret bejárni az

ügyeletre, és jól ráijeszteni a többi gyerekre. Éppenséggel Tanner Gantt jutott róla eszembe.

– Tom Marks? – kérdezte ekkor a nővér.

Felálltam.

Mellettem a kölyök a fejét csóválta.

– Semmiképp sem lennék most a helyedben.

ooo

Az orvos megvizsgálta a harapásnyomot a bokámon, kitisztította, befújta valami csípős szerrel, aztán adott néhány tablettát, hogy majd otthon vegyem be.

– Ezektől majd elálmosodsz – magyarázta. – Úgyhogy ma éjjel jó mélyen fogsz aludni.

Ó, csupán pár tablettát kell beszednem? Nem probléma. Simán megoldom. Tudtam, hogy az az idióta srác hazudott nekem. Az orvos elmosolyodott.

– Most pedig, kérlek, tűrd fel a pólód ujját! Két injekciót fogok beadni neked. A következőt három nap múlva kapod. Azután *még egyet* hét nap elteltével, az utolsót pedig rá két hétre.

Öt injekció.

Tehát mégsem hazudott a srác.

Elhatároztam, hogy többé sosem megyek Mamcihoz.

Akkor a doki elővette a Világ Legnagyobb Injekciós Tűjét.

– Ez egy kicsit csípni fog.

Mennyire utálom, amikor az orvosok ezt mondják! Hazudnak! Az injekció sohasem csíp. Hanem fáj. Bárcsak azt mondanák ilyenkor: „*Figyelj, ez tényleg nagyon fájdalmas lesz, mert én most beledöföm ezt az éles, hegyes micsodát a karodba. Készülj fel, hogy üvölteni fogsz!*"

Ha orvos lennék, én bizony egyenesen ezt mondanám a gyerekeknek.

Feltűrtem a pólóm ujját, elfordítottam a fejemet, szorosan behunytam a szemem, és összeszorítottam a fogam. Nem, nem csípett. Piszkosul fájt!

A doki már a kezét mosta, amikor Mamcinak eszébe jutott a harapás a nyakamon.

– Van még itt valami, doktor! Megnézné a gyerek nyakát is?

Az orvos megnézte, és megint elmosolyodott.

– Nos, hát, kifejezetten örülök, hogy megkapod a veszettség elleni oltásokat.

– Hogyhogy? – kérdeztem.

– Egy denevér harapott meg a nyakadon.